

Slottoespraak Hexennacht Gent 25.11.09

De heksennacht is een mars voor vrijheid.

Elke vrouw moet 's nachts over straat kunnen lopen zonder te moeten vrezen voor haar leven of voor haar lichaam.

De heksennacht is een mars tegen geweld.

Het gaat om seksueel geweld maar ook om fysiek geweld. Het gaat om geweld op vrouwen maar ook om geweld op homo –of biseksuelen, op transgenders of op queers, het gaat om geweld buitenshuis maar ook om geweld binnenshuis.

Het gaat om meer veiligheid voor iedereen.

We vragen niet om meer politie. We vragen een mentaliteitsverandering. We vragen respect voor iedere mens en niet alleen voor witte, heteroseksuele mannen.

Onze straten worden afgepakt door mensen die andere mensen geweld aandoen gewoon omdat ze mensen zijn. Omdat ze mensen zijn met een andere huidskleur, een ander geslacht, een andere handicap, een andere genderidentiteit, een andere seksualiteit, een andere leeftijd, een andere norm. Zo kwetsen ze net die mensen die onze samenleving het hardst nodig heeft om te kunnen groeien naar een eenheid in diversiteit, ver weg van de eenheidsworst waarin we nu gevangen zitten.

Anders zijn vergt moed, je mond opentrekken ook.

Wij zullen op straat blijven komen tegen verkrachting en misbruik zolang het nodig is. Elk jaar horen we meer verhalen, elk jaar zijn er meer mensen die openlijk over hun confrontatie met seksueel geweld kunnen praten. Hoe moeilijk deze stap voor sommigen ook is, naar buiten treden met je verhaal is van levensbelang. De schaamte en de schuld die je voelt, voel je echt maar ze bedriegen. Veel overlevers zitten alleen met hun verhaal. Ze denken dat het alleen hen kon overkomen, waardoor ze de schuld gemakkelijk bij zichzelf leggen. Wanneer meer en meer mensen openlijk over hun verschillende ervaringen gaan praten, zullen meer en meer mensen beseffen dat hun situatie geen geïsoleerd geval is en schuld en schaamte hier niet op hun plaats zijn.

Deze internationale dag tegen geweld op vrouwen is er niet voor niets: geweld op vrouwen is nog steeds een wereldwijde en dagelijkse realiteit. Ondanks de strijd van onze grootmoeders en hun grootmoeders moeten hun kleinkinderen nog steeds op straat komen om dringende aandacht te vragen voor een hoognodige mentaliteitsverandering bij seksisten, aanranders en verkrachters. In België zelf geeft 1 op 2 vrouwen toe in de loop van haar leven seksueel geweld te hebben meegemaakt en 1 op 5 geeft toe seksueel te zijn mishandeld. 99% van deze daders is mannelijk. Meer dan de helft van deze daders bestaat uit partners, ex'en of vrienden. Vrouwen maken minder kans op seksueel misbruik op straat dan in hun eigen huis of tussen hun eigen vrienden. In die zin is

de angst voor onbekenden op straat niet zozeer gebaseerd op de realiteit maar wel op allerlei soorten fictie zoals boeken en films.

Boeken, films en vooral pornofilms laten abnormaal veel verkrachtingscènes zien waardoor de kans onrealistisch groot lijkt dat je in eenzelfde situatie terecht kunt komen als je alleen over straat durft lopen.

Daarnaast wordt de verkrachting vaak veel te proper voorgesteld.

Door het overaanbod wennen kijkers dan ook nog aan deze beestachtige gruwel waardoor de hele verkrachting bij de 15^e keer beter lijkt mee te vallen dan bij de eerste keer. Daders kunnen hierdoor de indruk krijgen dat het uiteindelijk wel meevalt en dat het tenslotte 'toch zo vaak gebeurt'.

Vrouwen zijn er niet om achterna te roepen. Ze zijn er niet om altijd en overal op hun billen te laten slaan. Ze zijn er niet om hun borsten te laten zien. Ze zijn er niet om verkracht of betast te worden. Ze zijn er niet om sex mee te hebben. Vrouwen zijn er om mee te praten, te lachen en te dansen, ze zijn er helemaal om zichzelf.

Een vrouw betalen voor haar seksuele diensten wil niet zeggen dat je haar lichaam hebt gekocht. Het wil niet zeggen dat je mag doen waar je zin in hebt.

Betaald of niet. Nee blijft Nee. Altijd en overal.

Dit lijkt allemaal vanzelfsprekend maar uit veel blijkt dat onze jongens en meisjes andere informatie krijgen.

Er is de alomtegenwoordige harde porno op tv en op internet, er is de collectie aan 'tetten bloot' liedjes, er zijn de muziekclips met geklede, trotse mannen omringd door naakte, krioelende, smachtende vrouwen, er zijn de magazine-covers en de bikini-specials, er is de reclame waar een groepsverkrachting sexy kan zijn. En alsof dat niet volstaat, is er dat verdomde bubbelbad tijdens Peter Live op één.

Verkrachting en seksueel misbruik veranderen het leven van vrouwen voorgoed. Ze zijn gebruikt als een voorwerp en weggegooid als een voorwerp. Door mannen die hier in de verste verte geen enkel recht toe hebben. Sommigen komen hier sterker uit maar 80% van de overlevers krijgt te maken met een post-traumatische stress stoornis of met een drugsverslaving, met alcoholisme of met promiscuïteit, met een depressie of met zelfmoord neigingen. Hoe dan ook, allemaal zijn ze getekend want vergeten kunnen ze niet. Hun leven is voorgoed verminkt.

Waar halen die mannen dit recht vandaan? Nergens van natuurlijk.

Iedereen heeft de vrijheid om te zijn wie ze willen zijn, ongeacht hun leeftijd, hun geslacht, hun genderidentiteit, hun etniciteit, hun seksualiteit, hun religie of hun nationaliteit.

Hierbij moet iedereen vrij kunnen zijn van angst, verkrachting, misbruik en dwang.

Iedereen heeft de vrijheid om de kleren te dragen die ze willen dragen. Of dat nu een hoofddoek is of een minirok of een hoofddoek met een minirok. En altijd heeft iedereen het recht om vrijpostige handen weg te duwen van lichaamsdelen waar ze niet welkom zijn.

We zijn hier vanavond ter ere van elke vrouw die haar leven heeft moeten afgeven omdat ze vrouw was. We vechten hier voor onze zussen die zijn aangerand, misbruikt of verkracht. Vaak zijn ze jaren later nog steeds bezig om deeltjes van hun vroegere leven bijeen te rapen om ze terug aan mekaar te kunnen lijmen. Ze willen niets liever dan hun leven terug. Wij vechten vanavond. Zij vechten elke dag.

Voor hen. Voor ons allemaal. Eisen we die straten terug!